

UCUBE

Bay Sapien, Maskeli Balo için kostümünü denerken, yaklaşan felaketin ilk habercisini gördü: Villaların az ötesinde, leylek yuvasını andıran, çalı çırpıdan bir baraka. Çok uzaklardan gelmiş, kapkara, uğursuz bir kuş, kentle orman arasındaki ıssız kırlara konmuştu.

Yeryüzünde henüz keşfedilmemiş bir kıta! Hem de bu çağda!! Bay Sapien o zamanlar ilkokuldaydı, o benzersiz ilk heyecanı hala hatırlıyor, hala anlatıyordu. Okyanusun enginliğine gizlenmiş bir kıta ve onun eşi bulunmaz sakinleri! O güne dek bilinen hiçbir insan türüne dahil edilemeyen bu yepyeni insanlara, başta Homo Fabiensus, Homo Jamesiansis (adayı ve türü keşfeden kaşifle bilim adamı), homo avaiianucus, neo- neanderthalensis, post-neander vb çeşitli adlar takılan bu alt-türe artık sadece 'ucubeler' deniyordu.

Aşırı kısa boylu, uzun burunlu, uzun yüzlüydüler, kafatasları, dolayısıyla beyinleri, bilinen tüm insan türlerinden büyüktü. Buna karşın, tarım, sanayi, bilişsel vb. devrimlerin bir tekini bile gerçekleştirememiş, grameri olan bir dil bile geliştirememişlerdi. İnsanoğluna göre tek üstünlükleri gelişkin tat ve koku duyumlarıydı. Daha hassas ve duygusal olmalarıysa elbet bir üstünlük görülüyordu.... Bu alt türü kuşatan efsaneler, bilimsel verilerin önüne geçmişti. Çocukları diri diri yedikleri, kanatlanıp uçabildikleri, geceleri düşlerine girdikleri kadınları çıldırtıp ele geçirdikleri anlatılırdı on yıllardır... Aslında zararsız ve faydasızdılar, kafaları ve kasları, ruhları gelişmemişti, sisteme, modern insan toplumuna uyum sağlayamıyordu, kısacası çalışmıyorlardı. Karmakarışık hukuki, siyasi, sosyal süreçlerden sonra, ait oldukları yere, ormana bırakılmışlardı. Ama çözülemeyen bir dürtüyle insanların dünyasına yanaşıyor, önce üçer beşer, sonra kabileler halinde kentleri kuşatıyor, bağışıklık sistemlerinin tanımadığı çeşit çeşit hastalıktan tükeniyorlardı.

Bay Sapien görmüş geçirmiş, akıllı, kültürlü bir adamdı, doğduğu andan beri hayatla barışıklı. Özeleştirici yeteneği ve mizah duygusuyla tanınırdı. 'Ölümler Günü' için, Edgar Allan Poe'nun ünlü öyküsünden esinlenen bir maskeli balo düzenlemişti. Keskin dönemeçli koridorlarla birbirine açılan yedi oda, Gotik pencereler, aynı zamanda mangal işlevi gören demir sehpalarda alevler... Mavi pencereci mavi oda... Erguvan, turuncu, yeşil, beyaz ve mor odalar, günümüzün çok kültürlü anlayışına uygun, zamandışı bir biçimde hazırlanmıştı. Her oda, bilinen dünyanın bir kıtasını temsil ediyordu, flora ve faunası, otantik, ender bulunan yiyecek ve içecekleriyle... Son, siyah oda ise tunç ciğerlerinden saat başı ürkütücü sesler gelen antika bir çalar saat dışında boştu. Bay Sapien'in sırf bu gece için getirttiği, bir servet değerindeki Syfinks de bu odadaydı.

Konuklar da düşgüçlerini bilemiş, birbirinden yaratıcı Ortaçağ kostümlerüne bürünmüşlerdi: Şovalyeler, keşişler, on dört ile on sekizinci yüzyıl arası çeşitlilik gösteren prens ve prensesler, Moğol istilacılar, cellatlarla cadılar, veba doktorları, hayaletler... Odalarda bir aşağı bir yukarı yığınla düş geziniyor, müzik coşuyor, düşler canlanıp bir o yana, bir bu yana sallanıyordu. Kahkahalar havada süzülüyor, tepsiler, fiçılar hızla boşalıyor, yaşamın nabızı çılgınca atıyordu. Son siyah oda dışında... Maskelilerin bir teki bile bu ürkütücü odaya adım atmamıştı. Bilmecelerini soracak kimse bulamayan Syfinks uyuklamaktaydı, her saat başı sıçrayarak uyanıyor, antika saatin o tuhaf, korkunç vuruşlarının mükemmel bir taklidinden sonra, tekrar uyuyordu.

Saat geceyarısını vurduğunda, müzik ansızın sustu, dansçılar yerlerinde kalakaldılar. Son vuruşların son yankıları dağılmadan, daha önce kimsenin gözüne çarpmamış bir konuk belirdi. Kısa boylu, uzun yüzlüydü, upuzun, sivri burnu gagayı andırıyordu. Bir iskeletin üzerine geçirilmiş paramparça, parşomen rengi deriden ibaretti kostümü, elmacık kemikleri, dizleriyle dirsekleri bu deriyi yırtarak dışarı fırlamıştı. Konuklar irkintiyle, tiksintiyle duvarlara doğru çekildi. İskelet, hiçbir engelle karşılaşmadan ağır adımlarla önce erguvan odaya geçti. Oradan turuncuya, yeşile...

Bay Sapien davetsiz konuğun peşinden koştu, son odada yüz yüze geldiler. Dehşetle fark etti ki, ucube – evet, gerçek bir ucubeydi bu- kostüm giymemişti, hemem hemen çıplaktı, maske takmamıştı. Basında gürültüler koparan son salgından, ucubeler arasında hızla yayılan 'kuru ölüm'den elbet haberdardı Bay Sapien; bu hastalığın insanlara da bulaşabileceği yönündeki kuşkular dehşetini daha da arttırmıştı. Ağır, acılı biçimde öldürüyordu kuru ölüm... Hastaların gırtlığı katılıyor, bir yudum su dahi içemez hale gele geliyorlardı. Oldum olası şiddet karşıtı olan Bay Sapien, ucube de olsa bir kadına, belki de dünyanın en zayıf kadınına el kaldıramazdı. Polis çağırdı, acil sağlık ekiplerini aradı. Bütün güvenlik kurumları olaya el koyana dek kimse siyah odaya girmede.

İlk başta boğuk bir haykırış işitildi, çabucak kesildi. Yeniden başladığında, sözcüklerin az çok ayırt edilebildiği bir feryada dönüşmüştü. Sonra keskin, aralıksız bir çığlığa... Çığlıktan da ürpertici bir kahkahaya... Bir insandan mı, yoksa bir hayvan dan mı geldiği belli değildi bu sesin... Bir çığlık mıydı, bir kahkaha mı? Bir canlı dan mı geliyordu , bir bedenden, bir ruhtan , mekanik bir saatten mi? Son siyah odada neler olduğunu kimse öğrenemedi, bilmece çözülemedi. Bir ihtimal, eğlence, mutluluk gibi kavramlardan bihaber ucube, maskeli baloyu bir yeniden doğuş ayını sanmış, türünün son örneği papağan da bu yaban ayinine katılmıştı, kimbilir. Polisler dezenfektan ekipleriyle odaya daldığında, Syfinks'le ucubeyi yerde ölü buldular. Papağan kafasını kadının çıplak göğüslerine dayamıştı, kadınsa pençeyi andıran cılız elleriyle ona sarılmış, uzun sivri burnunu, gagasına doğru uzatmıştı. Annesinin gagasına uzanan aç bir yavru kuş gibi.

Villa ve çevresi dezenfekte edildi, konuklar karantinaya alındı, kent yakınlarındaki , leylek yuvasını andıran barakalar, sakinleriyle birlikte yakıldı. Ama gene de, herşeye rağmen, korku ve karanlık herkesi korkunç boyunduruğuna aldı, hep, her zaman olduğu gibi...